

Львівський національний університет імені Івана Франка
Кафедра історії філософії

“ЗАТВЕРДЖУЮ”
Проректор
з науково-педагогічної роботи

“ _____ ” _____ 2012 року

РОБОЧА ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

ІСТОРІЯ НАУКИ І ТЕХНІКИ

галузь знань 03 – гуманітарні науки

напрямок підготовки 033 – філософія

факультет філософський

Робоча програма “Історія науки і техніки” для студентів галузі знань 03 “гуманітарні науки” напряму підготовки 033_“філософія”. “ ” серпня 2012. – __ с.

Розробник: Терещенко Валерій Павлович, асистент кафедри історії філософії.

Робоча програма затверджена на засіданні кафедри історії філософії філософського факультету (Протокол від “ 30 ” серпня 2016 р № 1.)

Завідувач кафедри історії філософії

_____ (проф. Пашук А.І.)
“ 30 ” серпня _____ 2016 року

Схвалено Вченою радою філософського факультету.
Протокол від “ 31 ” серпня _____ 2016 року № 199/7 _____

“ ” _____ 2016 року Голова _____ (Рижак Л.В.)

1. Опис навчальної дисципліни
(Витяг з робочої програми навчальної дисципліни „Історія науки і техніки”)

Найменування показників	Галузь знань напрямок підготовки освітньо-кваліфікаційний рівень	Характеристика навчальної дисципліни	
		денна форма навчання	заочна форма навчання
Кількість кредитів – 3	Галузь знань 03, гуманітарні науки <hr/> (шифр, назва)	Нормативна (за вибором студента)	
Модулів – 1	Напрямок 033 – філософія <hr/> (шифр, назва)	<i>Рік підготовки:</i>	
Змістових модулів – 2	Бакалавр філософії	1-й	
Курсова робота		<i>Семестр</i>	
Загальна кількість годин 79		2-й	
		<i>Лекції</i>	
Тижневих годин для денної форми навчання Аудиторних 3 Самостійної роботи студента 2,5	Освітньо-кваліфікаційний рівень Бакалавр	16 год.	
		<i>Практичні, семінарські</i>	
		32 год.	
		<i>Лабораторні</i>	
		<i>Самостійна робота</i>	
		41 год.	
		ІНДЗ:	
Вид контролю: іспит			

Примітка.

Співвідношення кількості годин аудиторних занять до самостійної і індивідуальної роботи становить:

для денної форми навчання – 41:48

2. Мета та завдання навчальної дисципліни

Мета: ознайомити студентів із:
з основними історичними етапами розвитку науки;
з поняттями і категоріями історії науки, наукознавства та філософії науки;
з єдністю тенденцій наступності(традиційності) та новаторства в генезі основних наукових ідей.

Завдання: в результаті вивчення даного курсу студент повинен
знати:

основні історичні етапи розвитку науки;
поняття і категорії історії науки, наукознавства та філософії науки;
закономірності розвитку науки в контексті культури;

вміти:

самостійно аналізувати питання про зовнішні та внутрішні фактори розвитку науки, міждисциплінарні взаємодії в процесі розвитку науки, взаємовідношення науки іншими формами суспільної свідомості і матеріальним життям суспільства.

3. Програма навчальної дисципліни (загальна тематика лекційних та семінарських занять)

Тема лекційного заняття	Тема семінарського заняття	Кількість годин		
		Лекцій	Семінарських занять	Самостійної роботи студентів
1 Практичні джерела виникнення людських знань	1.Практичні джерела виникнення людських знань	2	4	4
2.Перехід від міфологічного до наукового сприймання світу	2.Перехід від міфологічного до наукового сприймання світу	2	4	6
3. Наукове знання і технічні мистецтва за часів еллінізму та панування Риму	3. Наукове знання і технічні мистецтва за часів еллінізму та панування Риму.	2	4	6
4. Розвиток науки і техніки у ранньому середньовіччі	4. Розвиток науки і техніки у ранньому середньовіччі	1	2	2

5. Особливості розвитку наукових знань у суспільстві пізнього Середньовіччя.	5 Особливості розвитку наукових знань у суспільстві пізнього Середньовіччя.	1	4	2
6. Наука і техніка Відродження.	6 Наука і техніка Відродження.	2	4	2
7. Наука і техніка XVI — XVII століть	7. Наука і техніка XVI — XVII століть.	2	4	2
8. Епоха Ньютона в історії розвитку науки і техніки.	8. Епоха Ньютона в історії розвитку науки і техніки.	2	4	2
9. Наука періоду промислової революції.	9 Наука періоду промислової революції	2	4	2

4. Структура навчальної дисципліни

Назви змістових модулів і тем	Кількість годин												
	Денна форма						Заочна форма						
	Усього	у тому числі					Усього	у тому числі					
		л	п	Лаб	Інд	ср		л	п	лаб	інд	Ср	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
Модуль													
ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 1. Формування науки як форми наукового пізнання													
1. Практичні джерела виникнення людських знань.		2	4			6							
2. Перехід від міфологічного до наукового сприймання світу.		2	4			6							
3. Наукове знання і технічні мистецтва за часів еллізму та панування Риму.		2	4			6							
4. Розвиток науки і техніки у ранньому середньовіччі.		2	4			6							
5. Особливості розвитку наукових знань у суспільстві пізнього Середньовіччя.		2	4			6							
Разом – зм. модуль 1		10	20			30							
ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 2. Розвиток науки в модерну добу													
6. Наука і техніка Відродження.		2	4			6							
7. Наука і техніка XVI — XVII століть.		2	4			6							
8. Епоха Ньютона в історії розвитку		2	4			6							

науки і техніки.												
9. Наука періоду промислової революції .		2	4			6						
Разом – за модуль 2		8	16			24						

5. ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

ЗМІСТОВИЙ МОДУЛЬ 1. Формування науки як форми наукового пізнання

ТЕМА 1 “Практичні джерела виникнення людських знань”

Що таке знання? Знання — передумова і складова історії науки. Формування перших технічних і технологічних знань, їх різновиди. Знання про природний світ. Історичне формування математичних знань у прикладній діяльності. Зародження уявлень про число. Астрономічні знання як складова повсякденного життя. Хімічні знання. Нагромадження і спеціалізація знань про світ живого і людину як його частину. Опанування знаннями про середовище існування. Пізнання властивостей природних тіл землі та їх практичне використання. Виникнення перших історичних знань.

ТЕМА 2 “Перехід від міфологічного до наукового сприймання світу”

Соціокультурні передумови формування нового історичного типу знань — наукові знання. Філософський контекст розвитку наукових знань. Перші спроби теоретичного осмислення розвитку наукового знання. Елементарна математика Давньої Греції. “Механічні мистецтва” античності. Створення засад переходу до раціонального опанування явищами природи. Елементні та атомістичні погляди у фізиці. Споглядальна астрономія греків. Хімічні знання в контексті давньогрецької натурфілософії. Життя як предмет пізнання та осмислення. Гіппократова медична школа. Новий етап пізнання навколишнього середовища. Розвиток уявлень про будову Землі та її надра. Перехід від міфологічного до раціоналістичного тлумачення історії. Започаткування досліджень суспільства і держави.

ТЕМА 3 “Наукове знання і технічні мистецтва за часів еллінізму та панування Риму”

Історичні особливості етапу. Зміна філософської парадигми античності та переорієнтація цінностей у духовному житті суспільства. Культура та наукове значення Олександрійської школи, діяльність Олександрійської бібліотеки та Мусейону. Спроби створити оглядові історіографії наукових знань. Загальний занепад наукового пізнання за часів панування Риму. Систематизація математичних знань і становлення теоретичної математики. Розвиток інженерно-технічної діяльності та піднесення теоретичного рівня механічних знань. Вивчення світла і зору. Створення математичної моделі Всесвіту в астрономії. Технохімічна практика та алхімія Олександрійського періоду. Розвиток анатомічних і фізіологічних досліджень у контексті медичних знань. Започаткування наукової географії. Розуміння завдань геологічної науки у вивченні явищ природи. Літопис як форма історіографічної творчості. Діяльність Римських анналістів.

ТЕМА 4 “Розвиток науки і техніки у ранньому середньовіччі”

Особливості засвоєння греко-римської культурної спадщини в ранньому середньовіччі. Зростання потреби в освіті, утворення освітніх шкіл і нових навчальних закладів. Теологічний контекст духовного життя. Специфіка наукового мислення та уявлень про природу. Математичні досягнення Сходу. Збереження знання з механіки і розвиток технічних пристроїв. Фізика раннього середньовіччя. Астрономічні знання в арабському світі. Розвиток арабської алхімії. Медицина і знання про живе. Вплив християнських догматів на розвиток географічних знань. Перегляд античної історіографії в християнській традиції. Початок літописання в Київській Русі.

ТЕМА 5 “Особливості розвитку наукових знань у суспільстві пізнього Середньовіччя”

Передумови становлення класичних форм середньовічної культури. Піднесення системи освіти, університети як заклади освіти і наукового дослідження. Перегляд принципів встановлення ієрархії знань. Від авторитарності до ідеї генезису знань. Практичне і теоретичне спрямування розвитку математичних знань. Нові тенденції в розумінні механіки. Дослідний напрямок розгляду фізичних явищ. Поширення астрономічних знань Сходу в Західній Європі. Розвиток західноєвропейської алхімії, розширення знань про речовини. Енциклопедичні описи рослин і тварин. Розвиток картографічного мистецтва. Формування нових напрямків в історіографії.

ТЕМА 6 “Наука і техніка Відродження”

Світоглядне оновлення і зрушення в науковому пізнанні, зміни в умонастрої суспільства. Формування нових центрів культури. Зміни в засадах освіти. Гуманістична переорієнтація дисциплінарної будови знань. Новий етап розвитку західноєвропейської математики. Проблема нескінченності в працях Миколи Кузанського. Створення геліоцентричної системи світу. Механіка як поле діяльності техніків і митців. “Фізика імпетусу”. Ятрохімічний напрямок досліджень. Нова анатомія людини. Епоха великих географічних відкриттів — оновлення географічних знань. Продовження пізнання Землі в практичній діяльності та теоретичних узагальненнях. Гуманістична історіографія: її поширення в країнах Європи. Формування національних мов та ініціація їх наукового вивчення.

ТЕМА 7 “Наука і техніка ХVI — ХVII століть”

Практичні передумови розгортання наукових знань. Набуття наукою активних форм пізнання. Зрушення в освітянській підготовці кадрів нової науки. Подальший розвиток вчення М.Коперніка. Галілео Галілей — творець нового природознавства. Філософія зорієнтована на наукове пізнання (Ф.Бекон, Р.Декарт). Класифікація наук Ф.Бекона та Т.Гоббса. Вплив зміни характеру наукового пізнання на розвиток математики. Динаміка — новий щабель розвитку механіки. Формування нових галузей науково-технічного і фізичного знання. Нові досягнення хімії на ґрунті взаємодії хімічного ремесла та теоретизуючої алхімії. Експериментальне дослідження рослин і вищих тварин. Опанування досягнень Великих географічних відкриттів. Концептуальні підходи до пояснень геологічних явищ. Поглиблення інтересу до вивчення історичних джерел. Намагання створити раціональну історію та соціологію.

ТЕМА 8 “Епоха Ньютона в історії розвитку науки і техніки”

Природознавство на шляху від картезіанства до ньютоніанства. Взаємовплив наукового прогресу та освіти. Створення академій. І.Ньютон — засновник кількісної фізики. Наукова система Г.Лейбніца. Створення аналізу нескінченно малих: диференціальне та інтегральне числення. Еволюція засад теоретичної та практичної механіки. Розробка проблем взаємодії тіл. Дослідження оптичних та електричних явищ. Започаткування теоретичного вивчення явищ теплоти. Подальше вивчення Сонячної системи та Всесвіту. Становлення наукової хімії. Мікросвіт як новий предмет у пізнанні живого. Теоретичні узагальнення географічних знань. Скептицизм як реакція на нагромадження історіографічного матеріалу. Проблема створення універсальної граматики.

ТЕМА 9 “Наука періоду промислової революції”

Машинна техніка як підвалина суспільного виробництва. Співвідношення технічного та наукового прогресу. Нерівномірність розвитку науки в різних країнах. Освітянські реформи. Концептуальні дослідження будови наукових знань. Професіоналізація наукових досліджень. Розвиток фізичних знань в після ньютонівський період. Нові напрямки розвитку

механіки. Подальший розвиток фотометрії та оптики. Електрика як галузь наукових досліджень. Оформлення вчення про теплоту. Раціоналізація хімічного знання. Започаткування історичного підходу в космології І.Канта. Перехід астрономії до еволюційної концепції. Проблеми систематизації та їх розв'язання в працях біологів. Продовження досліджень в галузі фізіології. Нові досягнення у вивченні Землі як природного тіла. Збагачення змісту і напрямків географічних досліджень. Всесвітня історія та прогрес людства як предмет теоретичного аналізу.

6. Теми практичних занять

Практичні заняття не передбачені навчальною програмою.

7. Теми лабораторних занять

Лабораторні заняття не передбачені навчальною програмою.

8. Індивідуальні завдання

Індивідуальні завдання не передбачені навчальною програмою.

9. Методи навчання

Навчальний процес здійснюється за традиційною технологією: лекції, практичні заняття, самостійна робота.

На лекційних заняттях використовуються: словесні методи (розповідь, бесіда, пояснення, лекція, діалог); наочні та практичні методи (ілюстрація, демонстрація); метод синтезу, аналізу, індукції, дедукції тощо.

Семінарські заняття: дискусія, репродуктивний, проблемно-пошуковий, інтерактивний тощо.

Дослідницькі методи.

11. Методи контролю

Контроль включає контрольну роботу, іспит та виконання курсової роботи. Курсова робота захищається перед комісією. Оцінка виконання та захисту курсової роботи проводиться за 100-бальною шкалою.

ПОТОЧНИЙ КОНТРОЛЬ

Поточний контроль – це оцінювання знань студента під час семінарських занять, якості виконання домашніх завдань, самостійної роботи та активності студента на занятті.

Поточний контроль рівня засвоєння навчального матеріалу дисципліни «Історія філософії Нового часу» оцінюється за п'ятибальною шкалою. У кінці семестру виводиться середнє арифметичне усіх одержаних оцінок за відповіді й окремо середнє арифметичне із оцінок на модулях. Ці два середні арифметичні додаються. Одержану суму середніх арифметичних множить на коефіцієнт 5. За семестр студент набирає до 50 балів.

Бали за аудиторну роботу не відпрацьовуються у разі пропусків без поважної причини. Якщо студент жодного разу не відповідав на семінарських заняттях, матиме за відповідний поточний контроль 0 балів.

Форми участі студентів у навчальному процесі, які підлягають поточному контролю:

- Виступ з основного питання.
- Усна наукова доповідь.
- Доповнення, запитання до виступаючого, рецензія на виступ.
- Участь у дискусіях, інтерактивних формах організації заняття.
- Аналіз джерельної і монографічної літератури.

- Письмові завдання (тестові, контрольні, творчі роботи тощо).
- Реферат, есе (письмові роботи, оформлені відповідно до вимог).

Результати поточного контролю заносяться до журналу обліку роботи академічної групи. Позитивна оцінка поточної успішності студента за відсутності пропущених і невідпрацьованих семінарських занять, позитивні оцінки за модульні роботи є підставою допуску до підсумкової форми контролю – іспиту.

1. Розподіл балів, що присвоюється студентам

Максимальна кількість балів при оцінюванні знань студентів з навчальної дисципліни, становить за поточну успішність 50 балів, на іспиті студент може отримати – 50 балів.

Поточне тестування та самостійна робота																Підсумковий тест (залік)	Сума
Змістовий модуль 1				Змістовий модуль 2						Змістовий модуль 3						50	100
T1	T2	T3	T4	T5	T6	T7	T8	T9	T10	T11	T12	T13	T14	T15	T16		

T1, T2 ... T12 – теми змістових модулів

При оформленні документів за екзаменаційну сесію використовується таблиця відповідності оцінювання знань студентів за різними системами.

Шкала оцінювання: вузу, національна та ECTS

Національна шкала	Рейтингова шкала	Оцінка за шкалою ECTS	Пояснення
5 (відмінно)	90-100	A	Відмінно
4 (добре)	81-89	B	Дуже добре
	71-80	C	Добре
3 (задовільно)	61-70	D	Задовільно
	51-60	E	Достатньо
2 (незадовільно)	1-50	FX	Незадовільно

13. Методичне забезпечення

1. Програма нормативної навчальної дисципліни “Історія науки і техніки”.
2. Робоча програма навчальної дисципліни “ Історія науки і техніки”.
3. Методичні рекомендації до проведення семінарських занять.
4. Методичні вказівки до самостійної роботи.
5. Контрольні завдання та тести.
6. Перелік питань до екзамену.

МОДУЛЬНИЙ (ПРОМІЖНИЙ) КОНТРОЛЬ

Модульний контроль (МК) проводиться раз на семестр, відповідно до графіка навчального процесу.

Оцінка модульного контролю (МК-1) виставляється з урахуванням результатів проведеного контрольного заходу даного МК. Використовується п'ятибальна шкала оцінювання. Середнє арифметичне оцінок за МК істотно впливає на поточну успішність – кількість балів, набраних за семестр. У кінці семестру виводиться бал поточної успішності студента – кількість балів (до 50), що є сумою середніх арифметичних оцінок на семінарських заняттях і оцінок на модулях, помноженою на коефіцієнт 5.

Контрольні заходи модульного контролю з Історія філософії Нового часу» проводяться під час семінарських занять в академічній групі відповідно до розкладу занять.

Контрольні заходи модульного контролю проводяться у комбінованій формі: у вигляді тестування та письмових контрольних робіт. В окремих випадках можна застосовувати й інші форми модульного контролю: письмові завдання, усні колоквиуми та ін. Вид контрольного заходу та методика урахування складових модульного контролю при визначенні оцінки за МК розробляється викладачам і затверджується кафедрою.

До контрольного заходу відповідного модульного контролю студент допускається незалежно від результатів поточного контролю. На консультаціях студент може відпрацювати пропущені семінарські заняття, захистити індивідуальні завдання, реферати, а також ліквідувати заборгованості з інших видів навчальної роботи.

У разі відсутності студента на контрольному заході модульного контролю або при одержаній незадовільній оцінці за результатами модульного контролю йому надається право на повторне складання в індивідуальному порядку. При цьому одержана позитивна оцінка модульного контролю виставляється в журнал обліку роботи академічної групи через дріб.

ПІДСУМКОВИЙ (СЕМЕСТРОВИЙ) КОНТРОЛЬ

Позитивна оцінка поточної успішності (сумарного результату проміжної і модульної оцінки за семестр) за умови відсутності пропущених або невідпрацьованих семінарських занять є підставою допуску до підсумкової форми контролю.

З дисципліни «Історія науки і техніки» передбачена така форма звітності, як залік, який проводиться у кінці семестру. Протягом семестру студент може набрати до 50 балів. На іспиті – максимально 50 балів. Для допуску до екзамену студент повинен набрати за результатами поточного і модульного контролю не менше 24 балів.

Залік є обов'язковою підсумковою формою контролю, яка дає змогу оцінити системне, а не фрагментарне засвоєння навчального матеріалу з «Історія науки і техніки» і не може бути зведена до рівня поточних форм контролю. Оцінка за екзамен «автоматично» не виставляється.

Залік з «Історія науки і техніки» проводиться у письмово-усній формі. Студенти отримують письмові тестові завдання, за які максимально можна отримати 25 балів. Друга частина іспиту передбачає усну відповідь на питання з дисципліни, за яку також можна набрати максимально 25 балів.

Оцінка ECTS та визначення	Кількість балів від 1 до 100	Оцінка за традиційною п'ятибальною системою	
A – відмінно	91-100	Відмінно	5
B – дуже добре	81-90	Добре	4
C – добре	71-80	Добре	4
D – задовільно	61-70	Задовільно	3
E – достатньо	51-60	Задовільно	3
FX – незадовільно	25-50	Незадовільно	2
F – незадовільно	0-24	Незадовільно	2

(потрібна додаткова робота)			
-----------------------------	--	--	--

В екзаменаційну відомість обліку успішності та навчальну картку студента вносяться такі показники:

- 1 графа – поточна успішність, тобто кількість балів, набраних за семестр (0-50 балів);
- 2 графа – сумарна кількість балів, набраних на заліку і протягом семестру (0-100);
- 3 графа – оцінка за шкалою у системі ECTS, позначена буквою (A, B, C, D, E, F);
- 4 графа – оцінка за п'ятибальною національною шкалою;
- 5 графа – оцінка за шкалою у системі ECTS, позначена словом (відмінно, добре, дуже добре, задовільно, достатньо, незадовільно).

Питання підсумкового контролю з курсу „ Історія науки і техніки”

1. Знання, наукове знання.
2. Основні риси наукового знання.
3. Філософія і наука.
4. Елементарна математика Давньої Греції.
5. "Механічні мистецтва" античності.
6. Створення засад переходу від раціонального опанування явищами природи. Елементні та атомістичні погляди у фізиці античності.
7. Споглядальна астрономія греків.
8. Зміна філософської парадигми античності та переорієнтація цінностей в духовному житті суспільства в добу еллінізму.
9. Культурне та наукове значення Олександрійської школи, діяльність Олександрійської бібліотеки та Мусейону.
10. Загальний занепад наукового знання за часи панування Риму.
11. Систематизація математичних знань і становлення теоретичної математики.
12. Розвиток інженерно-технічної діяльності та піднесення теоретичного рівня механічних знань.
13. Створення математичної моделі Всесвіту в добу еллінізму.
14. Технохімічна практика та алхімія Олександрійського періоду.
15. Особливості засвоєння греко-римської культурної спадщини в ранньому середньовіччі.
16. Зростання потреби в освіті, утворення освітніх шкіл і нових навчальних закладів.
17. Теологічний контекст духовного життя в ранньому середньовіччі.
18. Математичні досягнення Сходу.
19. Збереження знання з механіки і розвиток технічних пристроїв в ранньому середньовіччі.
20. Фізика раннього середньовіччя.
21. Астрономічні знання в арабському світі.
22. Розквіт арабської алхімії.
23. Піднесення системи освіти, університети як заклади освіти і наукового дослідження в добу пізнього середньовіччя.
24. Пізнання як тлумачення і коментар в добу пізнього середньовіччя.
25. Перегляд принципів визначення ієрархії знань в добу пізнього середньовіччя.
26. Від авторитарності до ідеї генезису знань в добу пізнього середньовіччя.
27. Практичне і теоретичне спрямування розвитку математичних знань в добу пізнього середньовіччя.
28. Нові тенденції в розумінні механіки в добу пізнього середньовіччя.
29. Дослідний напрямок розгляду фізичних явищ в добу пізнього середньовіччя.
30. Поширення астрономічних знань Сходу в Західній Європі.
31. Розвиток західноєвропейської алхімії, розширення знань про речовини.
32. Світоглядне оновлення і зрушення в науковому пізнанні в добу Відродження.

33. Формування нових центрів культури. Зміни в засадах освіти в добу Відродження.
34. Гуманістична переорієнтація дисциплінарної будови знань в добу Відродження.
35. Розвиток західноєвропейської математики в добу Відродження.
36. Створення геліоцентричної системи світу.
37. Механіка як поле діяльності техніків і митців в добу Відродження.
38. "Фізика імпетусу" в добу Відродження.
39. Розвиток вчення М.Коперніка в Новому часі.
40. Галілео Галілей – творець нового природознавства.
41. Вплив змін характеру наукового пізнання на розвиток математики в Новий час.
42. Виникнення динаміки.
43. Формування нових галузей науково-технічного і фізичного знання в Новий час.
44. Взаємодія наукового прогресу та освіти. Створення академій.
45. І.Ньютон — засновник кількісної фізики.
46. Створення аналізу нескінченно малих: диференціальне та інтегральне числення.
47. Еволюція засад теоретичної та практичної механіки.
48. Дослідження оптичних та електричних явищ в Новий час.
49. Започаткування теоретичного вивчення явищ теплоти в Новий час.
50. Становлення наукової хімії.
51. Співвідношення наукового та технічного прогресу в ХУІІІ ст.
52. Розвиток фізичних знань в післяньютонівський період.
53. Перехід астрономії до еволюційної концепції в ХУІІІ ст.
54. Революція в фізиці в кінці ХІХ на початку ХХ ст.
55. Розвиток математики в ХІХ ст..
56. Розвиток математики в ХХ ст

10. РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА

БАЗОВІ НАВЧАЛЬНІ ПОСІБНИКИ

Пікашова Т.Д.,Шашкова Л.О. Основи історії науки і техніки. К., 1997.

ОСНОВНА ЛІТЕРАТУРА

1. Азимов А. Краткая история биологии, М., изд-во «Мир», 1967, 176 с.
2. Бернал Дж. Наука в истории общества, М., изд-во иностранной литературы, 1956, 736 с.
3. Бранский В. П., Пожарский С. Д. Социальная синергетика и акмеология. СПб, 2002
4. Вернадский В.И. Труды по всеобщей истории науки, 2-е издание, М., «Наука», 1988, 336 с.
5. Дмитриев И. С. Искушение святого Коперника. СПб.: Изд-во СПбГУ, 2006.
6. Дмитриев И. С. Увещание Галилея. СПб.: Нестор-История, 2006.
7. Добров Г.М. Наука о науке, Киев, «Наукова думка», 1966, 272 с.
8. Жмудь Л. Я. Зарождение истории науки в античности. СПб.: Изд-во РХГИ, 2002.
9. Капица П.Л. Эксперимент. Теория. Практика. Изд. 2-е, испр. и дополн., 1977, 352 с.
10. История и философия науки. Мамзин А. С. (ред.) СПб.: Питер, 2008.
11. Кармин А.С., Бернацкий Г.Г. Философия, СПб, изд-во ДНК, 2001, гл. 9.
12. Кедров Б.М., Огурцов А.П. Марксистская концепция истории естествознания - ХІХ век, М., «Наука», 1978, 664 с.
13. Кун Т. Структура научных революций. М.,1977
14. Лункевич В.В. От Гераклита до Дарвина. Очерки по истории биологии в 2-х томах, М., Учпедгиз, 1960.
15. Мамзин А.С. Биология в системе культуры, СПб, «Лань», 1998, 156 с.
16. Методологические проблемы историко-научных исследований, М., Наука,1982, 360с.
17. Наука: возможности и границы. М., «Наука», 2003 г.
18. Наука о науке (Сборник статей), перевод с английского, М., «Прогресс», 1966,

19. 423 с.
20. Поппер К.Р. Логика и рост научного знания. М., 1983
21. Степин В.С. Философская антропология и философия науки, М., «Высшая школа», 1992, 191 с.
22. Степин В.С., Горохов В.Г., Розов М.А. Философия науки и техники. Учебное пособие для вузов. М., «Гардарика», 1996, 400 с.
23. Философия, Наука, Цивилизация. Под ред. Казютинского В.В., М., Эдитериал УРСС. 1999, 368 с.
24. Фролов И.Т., Юдин Б.Г. Этика науки. М., 1987
25. Энгельгардт В.А. Познание явлений жизни. М., «Наука», 1984, 304 с.
26. Эйнштейн А., Инфельд Л. Эволюция физики. М., «Наука», 1965.

Додаткова література

1. Аналитическая философия: Избранные тексты. М., 1993.
2. Баженов Л.Б. Строение и функции естественнонаучной теории. М., 1978.
3. Башляр Г. Новый рационализм. М., 1987.
4. Блауберг И. В. Проблема целостности и системный подход. М., 1997.
5. Бердяев Н.А. Дух и машина // Судьба России. М., 1990.
6. Берка К. Измерение: понятия, теории, проблемы М., 1987.
7. Бор Н. Атомная физика и человеческое познание. М., 1961.
8. Бохеньский Ю. Сто суеверий: Краткий философский словарь предрассудков. М., 1993.
9. Вебер М. Избранные произведения. М., 1990.
10. Вернадский В.И. Философские мысли натуралиста. М., 1988.
11. Войшвилло Е.К., Дегтярев М.Г. Логика как часть теории познания и научная методология. Кн.1, П. М., 1994.
12. Гадамер Х.-Г. Актуальность прекрасного. М., 1991.
13. Горский Д.П. Обобщение и познание. М., 1985.
14. Гуссерль Э. Феноменология внутреннего сознания времени // Сочинения. Т.1. М., 1994.
15. Загадка человеческого понимания. М., 1991.
16. Капица П.Л. Эксперимент, теория, практика. Статьи, выступления. М., 1974.
17. Лазар М. Этика науки. Л., 1985.
18. Лакатос И. Доказательства и опровержения.
19. Леви-Строс К. Структурная антропология. М., 1983.
20. Лекторский В.А. Субъект, объект, познание. М., 1980.
21. Пригожин И., Стенгерс И. Порядок из хаоса. Новый диалог человека с природой. М., 1986.
22. Пуанкаре А. О науке. М., 1983.
23. Рассел Б. Человеческое познание. Его сфера и границы. М., 1957.
24. Синергетическая парадигма. Под ред. В.С. Степина и др. М., 2000.
25. Тарский А. Введение в логику и методологию дедуктивных наук. М., 1948.
26. Тарский А. Истина и доказательство // Вопросы философии, 1978, №8.
27. Фейерабенд П. Избранные труды по методологии науки. М., 1986.
28. Хокинг С. Краткая история времени. СПб., 2000.
29. Швырев В.А. Анализ научного познания. М., 1988.

9. ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ.

1. WWW. PHILOSOPHI.RU.
2. WWW. PHILOSOPHI.UA.

Міжпредметні зв'язки

Дисципліна «Історія науки і техніки» читається у 2 семестрі 1 курсу відділення «філософія», вона пов'язана з предметами, які паралельно вивчають студенти відділення філософія : «Історія античної філософії», "Логіка" та інші.